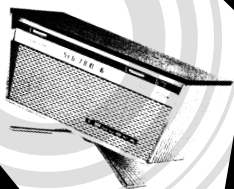

NATIVA

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA #26 \ MAIG-JUNY 2005

**DEBAT
PER UNA**

PÀG. 8

FÒRUM L'ESTAT DE LES MÚSIQUES A BARCELONA \ ASTRUD \ ACTIVISTES: CONSOL SÁENZ

THE LINN YOUKI PROJECT \ MISHIMA \ JAUME SISA \ NO MORE LIES \ CARMEN 113 \ SOHN

12è FESTIVAL DE FLAMENCO DE CIUTAT VELLA

SIMIENTES DEL 24 AL 28 DE MAIG DE 2005 / AL CCCB

26.05 • GUITARRA/CANTE/BAILE
RAFAEL RIQUENI
ANTONIO VÉLEZ "PITINGO"
ANDRÉS MARÍN

27.05 • GUITARRA/CANTE/BAILE
JUAN CARLOS ROMERO
EL VARETA / LAS MOLINA
ANDRÉS PEÑA

28.05 • GUITARRA/CANTE/BAILE
JERÓNIMO MAYA
ENCARNA ANILLO
SOMORROSTRO DANSA FLAMENCA

ALTRES ACTIVITATS
CONFERÈNCIES,
DJ'S & CHILL OUT:

24.05 •
PEDRO BURRUEZO
& BOHEMIA CAMERATA
CATHY CLARET

25.05 •
JAVIER GALIANA QUINTETO
CHICO OCAÑA

26.05 •
LAS MIGAS

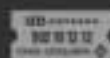
27.05 •
SARA FLORES

28.05 •
ALEACIÓN FLAMENCA

TALLER
de música

TELÈFONS INFORMACIÓ
934 434 344 (TALLER DE MÚSICA)
933 064 100 (CCCB)

VENDA D'ENTRADES
ANTICIPADES A
LA CAIXA DE CATALUNYA

comunicació

Ajuntament de Barcelona

Districte de Ciutat Vella

NATIVA 26

4 \ NOTÍCIES 7 \ OPINIÓ SACRÉ!, COMENTARIS AL MARGE
 8 \ REPORTATGE 1 CAL UNA RÀDIO PER A LA MÚSICA POPULAR?
 12 \ REPORTATGE 2 4^T FÒRUM L'ESTAT DE LES MÚSIQUES A BARCELONA
 16 \ ENTREVISTA ASTRUD 20 \ DISCOS ASTRUD, CARMEN I 13, KULYE-
 LA, THE LINN YOUKI PROJECT, MISHIMA, NISEI, NO MORE LIES, JAUME
 SISA, SOHN 22 \ CLUB NATIVA 24 \ ACTIVISTES CONSOL SÁENZ

EDIT EL TEMPS VIST COM A MATERIAL FLEXIBLE

Només he llegit el títol i les ressenyes del llibre "Elogi de la lentitud" de Carl Honoré, però el que em suggereixen m'interessa. El ritme de vida i la den-

sitat del temps que vivim són matèria fonamental a l'hora de definir les nostres vides i la nostra societat. El movi-

ment *slow*, la filosofia del qual recull aquest llibre, reivindica la necessitat de viure més lent per viure millor. De tant obvi i proper com és, potser no hi fem cas.

Recentment he tingut el privilegi de canviar de ritme de vida durant uns mesos i m'ha sorprès els canvis que m'ha suposat. Molt més enllà del que havia pogut percebre en unes vacances. Igualment, també era diferent la visió dels meus companys i companyes, immersos en un "no tinc temps" entès com inevitable i no obstant artificial, similar al que jo estava -i potser tornaré a estar- acostumat.

I, ben pensat, els nostres temps estan demanant a crits un canvi en la velocitat de les coses i la configuració del nostre temps. La mitificació de la "vida activa i amb un puntet de saludable estrès" hauria d'estar *demodée*. No només pel més obvi: l'aprofitament del que tenim per viure bé,

l'absurditat d'algunes formes de vida que desenvolupem, la necessitat de cuidar les relacions, etc, etc. Fins i tot els "avançats" del món de l'economia i l'empresa ho diuen: ens falten idees i innovació i ens sobra producció. I per mi la cosa és clara: treballar en idees i innovació exigeix un altre ritme de vida.

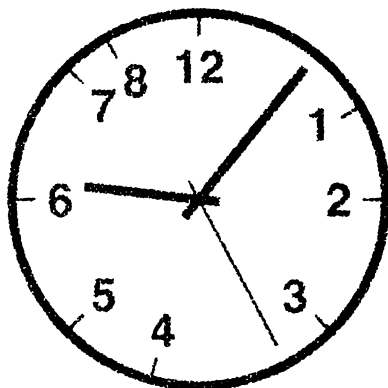
Què té a veure això amb la música? Doncs no ho sé, però ho podem improvisar. La filòsofa Carmen Pardo, deia fa

uns dies al CCCB que per les seves característiques i lleugeresa, la música, tant en les formes, com en el sistema de producció reflecteix i sovint anticipa els canvis en la nostra societat.

La combinació entre la reivindicació d'una vida més lenta i la visió de la música com a reflex dels canvis socials és suggeridora. Des d'aquest punt de vista podem trobar nova llum a algunes preguntes sobre l'actual consum musical: Què té a veure el consum massiu de música amb la "vida ràpida"? Per què la ràdio amb audiència ha de posar cançons fàcils? Per què

necessitem discos i espectacles on passin moltes coses? Igualment, crec que s'obren interrogants interessants sobre quina música i consum musical volem pel nostre futur, per què també això és triar una forma de viure.

JORDI OLIVERAS

Qui

NATIVA #26 REVISTA MUSICAL METROPOLITANA
 MAIG-JUNY 2005

Director Jordi Oliveras Han col·laborat en aquest número Joan Àlamo, Antonio Alvarez, Ramon Faura, Marc Lloret, Víctor Nubla, Oriol Pérez i Treviño, Laura Sangrà Herreró i Julià Soroll

Edita Indigestió SCP Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona
 E-Mail revista@indigestio.com Web www.indigestio.com
 Nativa no necessàriament es fa responsable de les opinions dels seus redactors i col·laboradors
 Correcció de textos Laura Sangrà Herreró
 Fotografies Carles Llàcer, premsa i arxiu
 Disseny i il·lustració Xavier Alamany. Col·labora Mireia Cases
 Impressió Rotimprems Dipòsit legal GI 956 2002

16^È FESTIVAL DE MÚSICA CREATIVA I JAZZ DE CIUTAT VELLA

el 27 de Maig al 30 de Juny tindrà lloc aquest interessant festival de Ciutat Vella, amb concerts en espais com el Bar Pastis, el JazzSi Club, el Local Bar, el Harlem Jazz Club, London Bar, i molt d'altres. La relació de concerts també és inabastable. Destaquem, per citar alguns exemples, la col.laboració de **LLIBERT FORTUNY** amb **NASS MARRAKECH**, la presentació del segon disc de **CABO SAN ROQUE** o el concert de gospel i espirituals negres que oferirà el **COR CARLIT**. El concert inaugural serà a càrrec de l'artista brasiler **ARNALDO ANTUNES**, a la sala Apolo, el dia 27 de Maig. Algunes veus ben informades diuen que no ens hem de perdre aquest artista. ✖

CONVOCATÒRIA IX FESTIVAL DE MÚSIQUES DEL MÓN

Aquest festival de músiques del món que es celebra al Caixafòrum durant el mes d'octubre, fa una convocatòria oberta a la presentació de projectes a càrrec de intèrprets de músiques del món residents a Catalunya, que vulguin participar amb un concert en el festival. ✖

JAVIER RUIBAL I L'ORQUESTRA DEL LIPA A LA SALA SALAMANDRA

Dins la programació del circuit Artistas en Ruta, el proper 18 de Maig tindrà lloc a la Sala Salamandra un concert en el que col.laboraran aquest meravellós cantant de Granada amb una banda formada per músics de l'escola creada per Paul Mc Cartney, a Liverpool. ✖

AGENDA

- 6/5 L'Espai. Barcelona.
Camping
- 7/5 La Capsa. El Prat del Llobregat.
Perrocker
- 12/5 Sidecar. Barcelona.
The Linn Youki Project
+ Pupille
- 13/5 Sidecar. Barcelona.
Les Philippes + Gare
- 14/5 Apolo. Barcelona.
Top Models + Malice
- 20/5 Razz 3. Barcelona.
Sohn. Presentació del nou disc
"Dins del desordre"
- 27/5 Convent de Sant Agustí.
Barcelona.
Federico Monti + Sustainer
+ C.Midi
- 3/6 La Bàscula. Barcelona.
Mestival: Pantanito + Revolució Acústica + Herederos del Taxi
- 4/6 La Bàscula. Barcelona.
Mestival: Orquesta Surprise
+ Brincadeira + Mõondo
- 9/6 New York. Barcelona.
Andreu i Els Rumberus ✖

BREUS

- ✖ L'actuació del grup It's Not Not, al Primavera Sound, serà després d'una gira de 16 concerts durant aquest mes de maig per Alemanya i d'altres països europeus. Segur que ho notem.
- ✖ Ojos de Brujo participaran al concert de Nitin Sawhney que tindrà lloc el proper 18 de maig al Bikini. Per cert, aquest grup continua la seva impressionant gira per tot el món, amb concerts previstos a Mèxic, Canadà i Estat Units, entre d'altres països.
- ✖ Interessant cicle de músics klezmer, al Círcol Maldà (www.circolmalda.com) amb Asunta & Co, Fratelli Strada i Vilna Kabarett.
- ✖ Al Convent de Sant Agustí es celebrarà el campionat de breakdance "Sangre por Sangre" el proper 4 de juny.
- ✖ La programació del Pocket Club, afegeix un escenari a la seva oferta de concerts de butxaca: una sala a l'Hotel Omm. Més informació: www.pocketbcn.com
- ✖ Notícies de Mr Hubba i el Mono Inventor. Després d'haver realitzat diversos concerts a Londres, Dublín i Berlín, durant el passat mes de març, actuaran al Sónar, el proper 16 de Juny i preparen el seu primer disc.

MESTIVAL

A LA BÀSCULA

Is propers dies 3 i 4 de Juny tindrà lloc a La Bàscula una nova edició del Mestival, amb nous plantejaments pel que fa a la seva filosofia. Com diuen els seus organitzadors:

"Hem cregut convenient, girar la mirada al barri on ens trobem i establir un diàleg amb el seu ambient més proper, la Zona Franca; cercant un mestissatge interior, reflectit en les formes d'expressió dels habitants de la perifèria. Sense idees preconcebudes, que arriben necessàriament des del centre de la ciutat, (...) Mestissatge de pati de veïns, de qualsevol barri, de qualsevol metròpoli... és igual Sao Paulo o Helsinki; Nou Barris o Can Clos: un viatge que comença dins un autobús amb un número desconegut fins ara i que tindrà lloc en un paisatge proper i a la vega da ignot. On està el centre? Qui és l'altre?"

El divendres, dia tres, actuaran **PANTANITO**, que es defineix com a grup "neocalorrista", el grup **REVOLUCIÓ ACÚSTICA**, i los **HEREDEROS DEL TAXI**. El dia quatre, els protagonistes seran el grup de reggae **ORKESTA**

SURPRISE, el grup de batucada **BRINCADEIRA**, i els gironins **MÕONDO**. Entra da lliure. ✖

FESTIVALS DE

FLAMENCO

A NOUS BARRIS

I CIUTAT VELLA

El maig coincideixen en setmanes consecutives aquests dos interessants festivals de flamenc, on participen figures d'aquí i de tota Espanya. Ambdós festivals compareixen una visió oberta i heterodoxa del flamenc.

A la proposta de Nou Barris destaca la opció per presentar principalment dones, combinant en els tres concerts que es realitzaran, la coincidència d'importants cantao ras i ballarines.

PROPOSTES 2005

és festivals. Al Laboratori Musical Les Basses, un interessant duet de concerts, els dies 20 i 21 de maig. La proposta més mestissa la protagonitzen **MARTINGALA**, (components de Dusminguet, Gertrudis, Escaramush, Omelé, Garumba...), **GUANDUL** i **LA SINFÒNICA DE GAVÀ**. En la proposta més pop, els interessants **FACTO DE LA FE**, **LE PETIT RAMÓN + AVANT GARDE** i **BRAZZAVILLE**. Dos concerts amb garantia de qualitat. Quatre euros, cada dia. ✖

PRIMAVERA SOUND

De festivals n'hi ha un munt i segur que tots sabeu que hi ha el Primavera Sound, però seria estrany que no el citéssim.

Destaquem algunes qüestions que afecten particularment a la presència de l'escena barcelonina al festival: el concert del rapero **SOLE**, del segell Anticon, i els músics de **12TWELVE**, un interessant maridatge que s'ha produït en la nostra ciutat, i les actuacions de **GUILLAMINO**, **ASTRUD** (entrevistats en aquest número de Nativa), **IO MUESO**, **OVNI**, **MINIMAL**, **MISHIMA**, **THE CHEESE**, **XAVIER BARÓ**, **IT'S NOT NOT**, **NISEI**, **TARÀNTULA** i **THE SECRET SOCIETY**.

Em sembla que no ens deixem ningú.

Més informació: www.primaverasound.com ✖

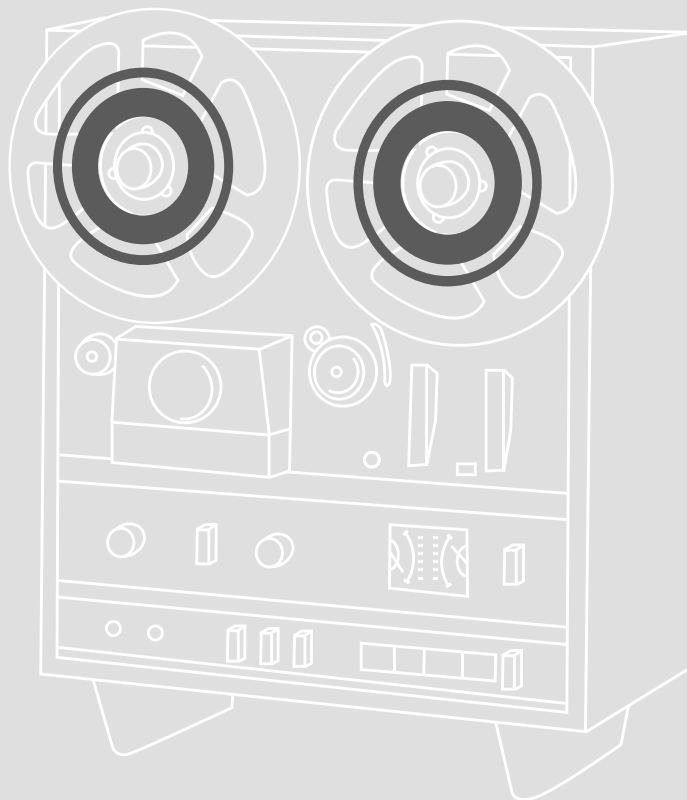
Al festival de Ciutat Vella, tot i la qualitat de la programació principal, que es realitzarà al Pati de les Dones del CCCB, ens atrevim a destacar la programació al Chill Out del Hall, on participaran gent com Pedro Burruzo, Cathy Claret, o Las Migas.

També val la pena destacar les quatre conferències que tindran lloc, on es proposen interessants reflexions a l'entorn de la combinació entre el popular i el culte, i el pur i la mescla, en els orígens del flamenc. Idees que trenquen molt tòpics sobre aquest art.

Més informació: www.tallerdemusics.com ✖

PROPOTES

MAIG 2005

DIVENDRES 20

22:30 h Entrada 4 €

MARTINGALA (BCN)
(patxanga)

GUANDUL (BCN)
(electrovaina)

LA SINFÓNICA DE GAVÀ (BCN)
(rumba)

DISSABTE 21

22:30 h Entrada 4 €

FACTO DE LA FE (BCN)
(hip-hop i pop)

LE PETIT RAMON + AVANT GARDE (BCN)
(pop il·luminat només per a escollits)

BRAZZA VILLE (L.A-BCN)
(pop)

NouBarris

C/Teide, 20. 08031 Barcelona. Metro L5 Vilapicina. Infotel: 93 407 29 27. Infomail: recbasses@inicia.es

Ajuntament de Barcelona

Districte de Nou Barris

OPINIÓ

VICTOR NUBLA

SACRÉ! ✖

No són poques les visions, interpretacions i polèmiques que el conjunt dels textos del número 25 de *Nativa* ha suscitat entre els lectors i els propis autors, des de l'editorial fins a l'última pàgina. I el que m'ha semblat entendre a mi és que, quan una publicació especialitzada en música popular s'interroga i interroga sobre el sagrat i el profà, l'amor i el desamor, la feina i l'atur, la filosofia i la física, el passat i el futur, no cal llegir el Codi Davinci per gaudir d'una aventura que es pot llegir a diferents nivells. La inefabilitat de la música, que aboca tota experiència crítica a efectuar trajectes històrics, contextuals, polítics, tècnics o a la difusa desinhibició del relat experiencial de l'efecte psicoemocional, permet, en canvi, tractar els temes col·laterals amb l'autoritat que ens dona tenir un llenguatge, una opinió i un mitjà per expressar-se al voltant de tot allò que no és precisament inefable: la resta. L'experiment és tan interessant com inusual. Potser sí que cal discurs i potser també *Nativa* seria un espai d'intercanvi de discursos, un espai de debat sobre el sentit de moltes coses que no solament afecten als músics, ni als altres professionals del món musical de la ciutat, ni tan sols als seguidors de les músiques que es tracten aquí. Tot i això, em permeto resumir una faula de les moltes que farceixen l'imprescindible nissaga que Douglas Adams va crear amb el nom de *Guia del Autoestopista Galàctic*: la Humanitat es proposa construir l'ordinador més intel·ligent mai creat. L'objectiu és que proporcioni la resposta definitiva a la vida, l'univers i tota la resta. L'ordinador, un cop creat, comunica a la Humanitat que per calcular la resposta, precisarà d'uns quants milers d'anys. Decebut primer, i acceptada la situació finalment, la Humanitat espera fins que, arribat el moment, l'ordinador desperta i anuncia que té la resposta, però creu que no agradarà gaire als humans: la resposta és 42. Quan els científics, indignats, li demanen explicacions, l'ordinador els recorda que ell havia de trobar la resposta última, però ningú li va dir la pregunta, la qual cosa hagués permès un grau de concreció i una rapidesa que els humans haguessin apreciat molt més. Si algú volia també saber la pregunta, calia un ordinador molt més potent que ell i, per crear-lo, necessitava molt més temps...

Llibre recomanat: *Moondog - The German Years* (Roof Music, doble cd)

Vi recomanat: Congre amb pèssols, com el descriu Josep Pla, que només ho fan a l'Envalira de Gràcia o te'l pots fer a casa

Disc recomanat: *Làgrima Baccus - blanc de blancs* (Penedès)

Plat recomanat: *La Guia del Autoestopista Galàctic*, de Douglas Adams (Anagrama, 5 volums)

COMENTARIS AL MARGE
RAMON FAURA

LLENGUA, RÈPLICA I TONTERIA

L'altra nit vaig trobar-me l'Eric Fuentes (Unfinished Simpathy) i entre cervesa i cervesa em va manifestar el seu desacord amb la meua columna inaugural (l'anterior, vull dir). Finalment les nostres posicions no estaven tan allunyades, entre cervesa i cervesa, és clar. En tot cas, per evitar equivocs, ho diré clarament: No crec que cantar en anglès sigui sinònim de falta d'originalitat. En absolut. Sí crec que posar lletres en català o castellà a una música nascuda en anglès ens obliga a filtrar les influències i, per tant, ens obliga a interpretar més que a copiar. Per desgràcia hi ha massa casos on cantar en català o en castellà no ha evitat la manca d'originalitat. Tractaré d'explicar-me.

Si parlem de música, cap llengua fa un estil. És un bon recurs, això sí, per filtrar les influències de fora. Ens obliga en cas d'estar fascinat per la música britànica a introduir-hi canvis, encara que només sigui per qüestions de mètrica. I si estirem el fil, potser fem alguna cosa més que reproduir mimèticament allò que ens agrada. En tot cas, insisteixo, cap

llengua fa un estil. Només cal veure el panorama dels anys 90 de música rock cantada en català. En la majoria dels casos (i dic *casos* per no dir *accidents*) no només no es digeria ni inventava, sinó que ni tan sols s'aplicava el model amb solvència. Tot un seguit d'aberracions i d'intencionalitats toves, per contagi, gairebé ens fa odiar la música dels Rolling Stones en la mesura que va inspirar tot aquell seguit de despropòsits sonors. I no ho dic tant per la poca perícia amb els instruments, que també, sinó per l'absoluta carència d'ideologia, gust i cultura musical. Les meves costelles encara es ressenten de l'enorme riota que em va provocar un comentari sobre Pep Sala, a qui un locutor de TV3 es referia com el Keith Richards de Sau (no cal dir, doncs, qui seria el Brian Jones). En fi.

De la mateixa manera, l'ús de la pròpia llengua tampoc és l'únic recurs que existeix per construir-se una originalitat llampant. Penso, per exemple, en els Sidonie, que canten en anglès i sonen a Sidonie (amb totes les referències que vulgueu, però Sidonie al cap i a la fi). O els mateixos Unfinished Simpathy de l'Eric Fuentes.

Sobre això de fer ús de la pròpia llengua per filtrar un estil que ens fascina, a la península tenim un exemple admirable: els Tequila. Potser sense la introducció del castellà haguessin sigut un calc dels Rolling Stones. Potser no. No ho sé. Però són un dels primers grups on el castellà va sonar convincent. En tot cas, s'ha de reconèixer, que el seu so no es deu només a l'ús del castellà. Però fenòmens com Radio Futura, Alaska y los Pegamoides, Nacha Pop, Parálisis Permanente o Golpes Bajos, per citar-ne alguns, no s'haguessin produït si per apropar-se al so dels seus models haguessin optat per l'anglès. Aleshores la Movida madrilenya hagués estat un sofregit amb una mica de The Cars, bastant de Blondie, un pèl de Nina Hagen, una guspira de Devo, una punteta de The The i un pèssic de B-52. Coses. ✖

DEBAT PER UNA RÀDIO

Cal una

per la música

LAURA SANGRÀ HERRERO

L'ESFERA PÚBLICA, allò que es fa visible a través dels mitjans de comunicació, és reduccionista perquè sempre dona la mateixa versió d'una realitat que, de fet, és diversa. Tot rau en el fet que els mitjans de comunicació són pocs i l'agenda-setting condiona molt què i com s'explica. Però cal mantenir la idea crítica que hi ha altres punts de vista alternatius. Per això a Nativa donem veu a aquest col·lectiu de professionals que demana la creació d'un mitjà radiofònic especialitzat en la música popular contemporània i al públic.

Sovint la voràgine de la vida quotidiana fa que la gent siguem conformistes, feliços amb la seguretat que dona la rutina. Mirar sempre la mateixa cadena de televisió, escoltar sempre la mateixa música, ... Narcotització i conformisme social. Ja ens està bé el que tenim i no ens plantejem canviar-ho. Però de tant en tant en un atac de lucidesa obrim els ulls i veiem que potser ens estimariem més fer altres coses o, com a mínim, tenir un ventall més ampli d'oportunitats per poder triar lliurement. Només uns pocs, els que aconsegueixen desfer-se de la comoditat de l'hàbit, lluiten per allò que consideren necessari. Aquest és el cas d'un conjunt d'entitats, empreses i professionals del món de la música que reclamen la necessitat de crear una ràdio pública a Catalunya on només es difonguin les diverses expressions de les músiques populars contemporànies. Perquè altres discursos haurien de ser possibles.

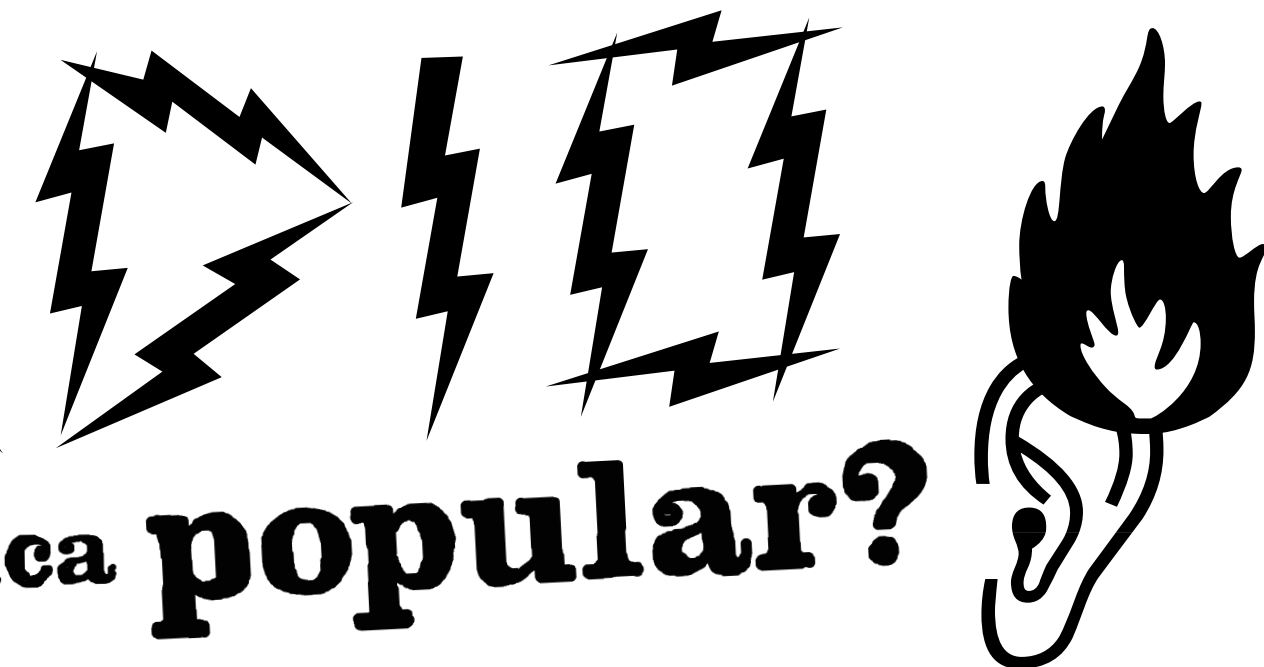
MÚSICA POPULAR CONTEMPORÀNIA?

Per poder valorar la seva demanda cal tenir clar quin és el seu objectiu. Pau Manté de la sala Clap, un dels signants del manifest, prefereix reduir aquest terme tan laconic a "música popular" i el defineix per oposició: "per a mi són aquelles músiques que no pertanyen a les anomenades músiques clàssiques: pop, hip hop, tradicional, jazz, electrònica, blues, rock, metall, Surf, ...". Alberto

Guijarro, president de l'Associació de Sales de Concerts de Catalunya (ASACC), gestor de la sala Apolo i també signant del manifest, diu que en aquest terme s'engloben "totes les músiques sorgides durant el segle XX, menys la clàssica: jazz, pop, electrònica, folk, mestissatge,.... Música que tampoc és present a nivell majoritari a les emissores comercials."

MANCANÇA I REIVINDICACIÓ

Relació lògica de causa conseqüència: si creus que alguna cosa no rutlla, manifesta-ho, fes-ho saber a aquells que et poden ajudar. La demanda d'aquest perfil de ràdio ve de molt enrere, però mai fins ara s'havien coordinat per demanar-lo. Alberto Guijarro diu que "des de molt diversos fòrums, fa uns anys que tothom parla de la necessitat d'aquesta ràdio oberta a la diversitat, no només al pop-rock. Potser la novetat és que a poc a poc el sector es va estructurant. Abans tot estava més disgregat. En dos o tres anys s'han anat creant les associacions i ara es parlen més les coses." En la mateixa línia, Pau Manté indica que "només ha fet falta coordinar una mica aquesta reivindicació per a fer visible aquesta mancança" perquè "fa temps que la gent del sector té consciència de la falta d'una ràdio dedicada exclusivament a la música popular en el nostre país".

Jordi Turtós, periodista musical, diu que anteriorment a Catalunya ja hi han hagut reivindicacions amb el mateix objectiu però des de diferents sectors: **“des de fa alguns anys, una sèrie de periodistes musicals històrics han cridat l’atenció sobre la falta d’informació musical a la ràdio. Ningú els va fer cas. Mai va generar-se cap moviment a favor d’una emissora musical. Al contrari, fins i tot havien de lluitar contra una indústria a la que ja li estava bé el model radiofònic dominant i contra la postura acomodada d’un sector (el de la música) que no reaccionava davant l’evident globalització del mercat, tant pel que fa a l’oferta artística com a la demanda (el públic convertit en una xifra: l’audiència).”**

Aquest, doncs, és un tema en què s’hi veuen implicades moltes parts: creadors, grups, managers, sales de concerts de música amb programació diària, segells discogràfics, revistes especialitzades en música, festivals, promotors de concerts, ... Més d’un centenar d’associacions d’aquests col·lectius professionals van signar el manifest però, què hi tenen a guanyar? Pau Manté creu que **“el que hi tenen a guanyar bàsicament és el que hi tenim a guanyar tots els catalans: que puguem descobrir propostes musicals interessants de manera fàcil, sense haver de convertir-te en un “pirat” de la música.”** Alberto Guijarro recalca aquesta idea de benefici comú: **“ens enriquiria culturalment i a la llarga tots hi sortiríem guanyant. Diuen que les músiques diverses ocupen un 20% del mercat discogràfic. Si a Catalunya, amb una emissora així guanyem un 5% de públic per al gust divers serà bo per tots els que treballem en aquest ampli sector.”**

Al manifest s’argumenta la necessitat de crear una ràdio pública per a la música popular contemporània perquè Catalunya ha estat, en els darrers anys, un dels territoris més actius a nivell europeu quant a la creació i la pro-

moció de la música popular contemporània. A més, els 3.705.926 d’assistents a concerts, festivals i sales de concerts a Catalunya que recull l’Anuari 2004 de la SGAE donen a entendre que aquesta ràdio tindria una audiència potencial nombrosa. Aquest públic troba la informació tan sols a les revistes especialitzades, i cap suport audiovisual cobreix aquestes necessitats.

A més, al manifest reivindiquen que la ràdio sigui pública perquè així, diuen els signants, **“es podrà tractar la diversitat musical amb criteri i independència a la comercialitat”**. L’argument sembla justificat si es té en compte que a les privades sol primar el benefici corporatiu. Alberto Guijarro recolza aquesta idea: **“ens diuen que anem a una emissora privada a formular la proposta, però volem una emissora pública perquè la música no ha de dependre de la comercialitat del producte.”**

En aquest sentit Joan Catà, Professor de Taller de Ràdio als estudis de Periodisme de la Universitat Pompeu Fabra, creu que **“la iniciativa és bona i segurament pot tenir una audiència perquè no hi ha una emissora que es dediqui a aquest tipus de música.”** Ara bé, posa en entredit la necessitat que la ràdio a crear hagi de ser pública. **“És més discutible si ho ha de fer una ràdio pública o no. En cas q ho hagi de fer una ràdio pública, q potser sí, trobo a faltar en aquest manifest que a part de reclamar la ràdio, diguin què estan disposats a fer tots aquests grups, amb què estan disposats a contribuir per portar això a terme. No es tracta només de reclamar-la: ha de ser una cosa feta entre tots. Potser ho tenen pensat, però al manifest no s’hi reflecteix”**, apunta Catà.

DIETARI DEL MANIFEST

Per promoure la seva proposta, les associacions s’han citat amb les entitats i institucions de la radiodifusió cata-

lana. Primer de tot, un petit grup representatiu de tot el col·lectiu va anar a parlar amb Joan Majó, director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), el 8 de febrer. La idea de fer una ràdio pública dedicada a la música popular contemporània va ser ben rebuda pel director de la CCRTV, però els va dir que ara per ara **"no es pot crear un nou dial"**, la qual cosa s'ha d'interpretar com que en analògic el nombre de freqüències disponibles és limitat i les que hi ha ja estan atorgades. L'única possibilitat, doncs, seria transformar un dial ja existent dins la corporació. Per això, i perquè ell només pot administrar la part econòmica de l'operació, Joan Majó els va derivar a la direcció de Catalunya Ràdio.

L'1 de març els representants del col·lectiu es van reunir amb els directius de Catalunya Ràdio per exposar la seva demanda, però la direcció d'aquestes emissores els va dir que, des del seu punt de vista, la música popular contemporània ja està representada a Catalunya Cultura i per tant no és necessària ni tenen prevista cap transformació de cap emissora de la corporació. Alberto Guijarro va assistir a aquestes dues reunions i pensa que els directius de Catalunya Ràdio els van rebre **"a la defensiva perquè suposaven que volíem aprofitar un moment de canvi per menjar-nos l'emissora. El diàleg va ser difícil. Per exemple, nosaltres argumentàvem que estàvem parlant d'un públic ampli, com el que assisteix al Sónar, al Primavera Sound o al Festival de Jazz, que sumen molta gent. Ells ens van dir que ja retransmeten els festivals."** Guijarro reitera que la idea del col·lectiu és fer **"una emissora amb una dedicació continuada a la música"** de manera que si a Catalunya Cultura hi ha **"un o dos programes que la tracten puntualment no arregla la qüestió."** I els directius de Catalunya Ràdio encara van anar més enllà, ja que **"defensaven que a Catalunya Cultura ja sonen tres cançons per hora i no entenen que és poc"**. A les reunions se'ls va proposar fer una emissora digital per a la música, però el col·lectiu del manifest no creuen que aquesta sigui la solució: **"la ràdio digital no té data d'arrencada. No es venen receptors. Tothom dona per suposat que és un tema que va per molt llarg"**,

comenta Guijarro. Pau Manté va assistir a les tres reunions i creu que **"Catalunya Cultura fa una bona feina però com el seu nom indica és una emissora dedicada a la cultura, en general. Tot i que toca la música popular dins de la seva programació lògicament no cobreix els mínims acceptables en un país com Catalunya, que seria disposar d'una emissora dedicada les 24 hores a la música popular."**

L'endemà es van reunir amb Antoni Batista, sots president del Gabinet de Comunicació Estratègica del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. En aquesta reunió van exposar de nou les reivindicacions del sector i van rebre les mateixes respostes de sempre: Antoni Batista els va dir que no hi ha intenció de crear una nova emissora ni de fer cap reordenació del dial i, pel que fa a Catalunya Cultura, va dir que si el model actual no funciona es faria servir la freqüència per a altres objectius, i no per a la música popular contemporània. Alberto Guijarro diu que li van preguntar a Antoni Batista **"quin sentit tenia que hi hagués una emissora dedicada a la música clàssica (Catalunya Música) i no per a la popular i diversa."** La resposta d'Antoni Batista va ser tan contundent com discutible: **"la música clàssica s'ha de protegir perquè està en perill i de la resta ja se n'encarreguen les multinacionals."**

Ara per ara la reivindicació, com diu Alberto Guijarro, **"està parada"**. Pau Manté s'ho mira més positivament i diu que està **"en el punt de continuar treballant per a que això sigui possible"** però explicita que **"des del sector públic estricte difícilment trobarem resposta a aquesta reivindicació"**. Tot i això, es mostra perseverant i diu que **"cal continuar demanant-ho"** malgrat que ell creu que **"és més interessant explorar fórmules mixtes públic - privat on empreses d'economia social sense afany de lucre, i per tant amb vocació de servei al comú, arribin a acords amb l'administració per disposar de llicències culturals de ràdio. Tot i que siguin llicències d'àmbit local o comarcal, si n'hi ha força i treballen en xarxa es pot aconseguir fer arribar la música a Catalunya."**

AL GUST DEL CONSUMIDOR

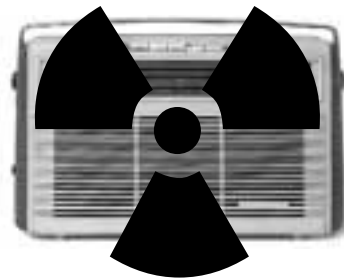
Cada mitjà de comunicació s'adreça a un públic estereotipat, amb unes característiques determinades i amb unes preferències que els continguts del mitjà han de saber satisfer. Res millor que donar veu a l'audiència per saber la seva opinió. Per això hem volgut preguntar a la gent de la llista de correu d'Indigestió com creu que hauria de ser aquesta emissora.

Ruben Sierra de Pegatina Sound System creu que hauria de ser **"una ràdio on s'escolti la música de la gent de Catalunya, no només la música en català, sinó la de la gent que està fent música al territori català, sense importar l'idioma."** Jordi Moreno es decanta per una ràdio que potenciés la música cantada en català sense descartar les altres opcions: **"crec que seria bo una ràdio d'aquest tipus, perquè les radiofòrmules no programen gaire música en la nostra llengua. Però s'ha d'intentar, davant de tot, de no estancar el rock en català. Si s'han de fer diferents programes sobre diversos estils, estaria bé no posar al mateix sac tota la música feta en català, cosa que es fa molt des dels mitjans. El millor, però, és una ràdio on predomini la música en català però que també se'n punxi de fora."**

Ramon Hernández diu que **"ja teniem una emissora pública de música popular contemporània. Es deia RAC 105 i durant molts anys va ser de la CCRTV de la Generalitat. O sigui del Grup d'Emissores de Catalunya Ràdio. Però va passar a mans privades, les del grup Godó."** Xavier Maristany, músic, creu que aquesta ràdio **"ha de tenir, sobretot, aquestes tres característiques: no pot dependre de marques, discogràfiques ni entitats privades que condicionin la seva programació en funció del mercat o altres criteris; cal una gestió pública, transparent i independent del poder polític; cal establir, d'entrada, un full dels criteris de programació: difondrà la música actual de Catalunya i tot el que hi té relació -difusió d'activitats, debats, etc... -donant especial recolzament a aquelles més desprotegides (les músiques populars, la "contemporània" i les produccions independents)."**

Cristina Vilaplana diu taxativament que **"si ha de ser una emissora per escoltar indiscriminadament música catalana perquè la Generalitat així ho imposa: "apaga y vámonos".**" Per contra, ella creu que la ràdio dedicada a la música popular contemporània **"hauria de prevaler per damunt de tot la creativitat, l'instint d'investigació, la qualitat i la diversitat; i anar més enllà dels circuits comercials i dels interessos creats."** Qualitat i diversitat són dues característiques demanades amb reiteració per a aquesta ràdio. Alberto Guijarro també les apunta com a criteris bàsics d'aquesta ràdio en potència i opina que no s'hauria de fer servir l'emissora per al camp particular de cadascú (dels professionals, s'entén): **"una ràdio al servei directe del sector és un error. Si el criteri és diversitat i qualitat dono per suposat que ja repercutirà en benefici dels que hi treballem."** Pau Manté també creu que cal relegar a un segon terme els interessos personals per tirar endavant el projecte: **"si es prima l'interès comú per sobre dels interessos econòmics de cadascú segur que ens posarem d'acord amb com haurà de ser aquesta ràdio. Només cal programar amb criteri musical."**

Més informació a: <http://www.agendaconcertscatalunya.com/>

4^T FÒRUM L'ESTAT DE LES MÚSIQUES A BARCELONA

T MARC LLORET F CARLES LLÀCER

El passat 6 d'abril va tenir lloc la quarta edició del Fòrum de l'Estat de les Músiques de Barcelona organitzat per Indigestió.

Com cada any, 10 persones vinculades a la música disposen de 5 minuts per fer un esforç de síntesi i plantejar una visió personal de la situació actual de la música a la nostra ciutat. 5 minuts de reflexió / reivindicació / declaració de principis / propostes / desitjos interromputs amablement per un combo creat per l'ocasió i coordinat pel Jens del grup barceloní 12Twelve (amb un repertori que citava clàssics, barrejava conceptes sense prejudicis i aconseguia dir tantes coses i fer reflexionar tant com els que van utilitzar la paraula).

L'acte va tenir lloc al Mercat de les Flors (i no a la Bàscula com els tres anys anteriors) i va comptar amb una

important presència de públic interessat en el tema. Si no vas assistir, no t'ho perdís l'any que ve: aquest Fòrum té vocació de convertir-se en una cita obligada per a professionals i amateurs (en tots els sentits de la paraula) de la Música.

Sota la direcció de Jordi Oliveras, responsable d'Indigestió, el Fòrum de l'Estat de les Músiques de Barcelona va recollir les opinions diverses dels següents "ponents", opinions que resumim de forma telegràfica:

MINGUS B. FORMENTOR PERIODISTA MUSICAL A LA VANGUARDIA

« Si no m'omplís la passió fotria un negoci terrible en el món de la música, ja que és la millor droga que conec i la que em permet fer-me vell amb una certa dignitat. »

Reivindicació del diletant, segons el diccionari, "aquell afeccionat o conreador de qualsevol tipus d'activitat artística però molt específicament de la música". Cal afegir que els bons diccionaris afinen més concretant que els diletants "es mouen en el món de la música per amor".

Així que en el moment que formes part d'una cosa professionalment corres un elevadíssim risc de fer-ho per qualsevol cosa excepte per amor o per passió, l'estadi suprem de l'amor. Els diletants em serveixen per contrastar opinions i em permeten tenir per la música aquest estat d'amor i passió que intento guardar. Per exemplificar: el psiquiatra Joan Obiols; el primer pianista de l'Electrica Dharma, Jordi Soley; Ignasi Vidal, Joan Molina, Lluís Beltran, Alfred Arribas, Eddie Campbell, ...

2 **ENEIDA F. COLL "ENEIDA FEVERI!"** DEPARTAMENT DE PRODUCCIÓ DE LA SALA APOLO, DJ «**Les gires de grups independents no passen per Barcelona.**»

Hi ha una mancança preocupant de sales petites. Quan venen grups estrangers a Barcelona, molts cops és un fracàs de públic, perquè a la gent no li interessen les noves propostes. Com no hi ha sales petites, els grups no troben llocs on actuar i aquesta escena pot anar desapareixent. No hi ha xarxa per publicitar concerts i festes de petit format. Per què no es donen llicències perquè es pugui fer música en directe?

país de primera a nivell cultural, si no una regió més de l'Imperi.

4 **PAU MANTÉ** SOCI DE LA CLAP CO-DIRECTOR DEL PROJECTE CASA DE LA MÚSICA POPULAR A MATARÓ «**Una emissora pública de ràdio ajudaria a fer que sortissin propostes interessants i que les sales i discogràfiques les poguessin fer funcionar.**»

Les discogràfiques van donar a conèixer la música a tothom, però al mateix temps, per la seva manera de fer capitalista, han fet que acabin sent conegudes molt poques propostes musicals. Seria interessant aprofitar la sotregada de la crisi de les discogràfiques per buscar la fórmula d'estructurar la indústria perquè no surti perjudicat el potencial creatiu dels músics. Caldria pensar quina relació ha d'haver entre el sector públic i el sector privat. Un mira només per l'interès econòmic i menys-té l'interès creatiu de les propostes musicals. Quan es fa del sector públic no s'arriba a treure tot el suc a les propostes.

5 **SERGIO MERINO** DIRECTOR D'ARCO Y FLECHA «**Els espais de petit format afavoreixen molt el fet musical.**»

M'agradaria treballar amb un espai petit per afavorir la immediatesa, sense barreres. Això ajudaria a treure segmentacions i catalogacions: la música de manera

3 **MARC GILI** CANTANT DEL GRUP DORIAN «**Algú s'imagina un festival com Glastonbury recolzant grups d'arreu del món excepte els anglesos?**»

Barcelona ha deixat de ser una promesa per ser una realitat com a referent per la seva oferta cultural i musical. Festivals com el Sónar o el Primavera Sound són envejats; tenim una oferta museística d'art contemporani bastant bona; hi ha centenars de grups amb una qualitat sense precedents en la història de la música popular de la ciutat. Hi ha un volum important de revistes que han creat circuit i escola a la resta de l'estat espanyol. Mai no serà possible tenir un nivell competitiu respecte les escenes més potents del món si no comencem a creure en els nostres, en els grups de la nostra ciutat. Un país que només importa el que ve de fora no serà mai un

natural. M'agradaria que hi haguessin moltes sales/clubs per 300 o 100 persones on es poguessin presentar totes les músiques de forma dinàmica. El club aconsegueix crear una relació més íntima i sincera entre el músic i el públic.

6 **ISAAC MONCLÚS** PROGRAMADOR CULTURAL A LA FNAC «**Barcelona tiene una cierta tendencia al ombliguismo donde siempre parece que va a pasar algo, pero estaría bien que por una vez no se nos pasara el tren.**»

Es important pensar en la escena local y las formas de consolidarla o proyectarla. La vitalidad musical de Barcelona es asombrosa, hay muchos músicos, bandas, estudios de grabación... También se han consolidado asociaciones del sector musical. Todo este potencial está

estancado y desestructurado y valdria la pena formalizar las sinergias entre los distintos agentes del sector. 🎧 Habria que disenyar un plan de choque para reivindicar cosas tipo: paro para los músicos, reducci3n del IVA en los discos, ayudas para las salas, etc. 🎧 Programadores. Se deberia apostar por cierta forma de movilizar criterios y apostar por producciones propias y diferentes: lugares donde las escenas musicales pueden saltar por encima de su propia sombra.

7 ORIOL PÉREZ COORDINADOR DE LA XARXA DE MÚSIQUES A CATALUNYA

« Tenim un Liceu de tots sempre i quan paguis 180 euros per anar-hi. Preu que no es pot comparar amb els de la resta d'Europa. »

🎧 La música clàssica està tan museificada que quan es parla de què està passant a l'escena musical, aquesta queda totalment al marge. 🎧 Els grans equipaments de la ciutat segueixen perpetuant un model que tendeix a entendre que allò clàssic és només un gènere, una tipologia una estètica una estilística musical. 🎧 Aquesta idea ja s'ha trencat fora d'aquí amb programacions que barregen grans de la cançó, la música medieval, grans orquestres i figures del pop. 🎧 Caldria començar a rejuvenir l'escena. La clàssica té més que mai un públic vell, estancat i una programació que insisteix en el de sempre.

9 BERTA SUREDA RESPONSABLE DE LA CREACIÓ DE L'ICAC DEL DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

« Ens està costant una mica el diàleg amb el sector... hi ha un parell d'associacions amb les quals no tothom s'hi sent representat. »

🎧 Estem per escoltar les reivindicacions i trobar mecanismes perquè aquestes es puguin dur a terme. 🎧 Quan vam arribar l'actual equip vam veure que hi havia una certa política de clientelisme o de repartir diners sense molt criteri: pocs diners per a moltes iniciatives. 🎧 Hem de treballar perquè hi hagi espais per assajar, per crear, per investigar, perquè hi hagi circulació, sales petites i grans, que les sales de concerts estiguin considerades equipaments culturals perquè ho són, etc. 🎧 Volem treballar per trobar un territori de diàleg amb les associacions dels diferents sectors per poder definir conjuntament les polítiques necessàries perquè hi hagin mitjans.

10 JORDI URPI COORDINADOR DE LA REVISTA BATONGAI

« Evidentment, assegut a la teva cadira, no aconseguiràs res. Convido a tothom a que faci l'esforç de moure's. »

🎧 No podríem dir que Barcelona sigui envejada des de l'estranger, però sí crec que està prou valorada, prou ben considerada. 🎧 Cal aprofitar la projecció de Barcelona, sobretot pel que fa als músics. 🎧 De vegades els músics diuen que l'etiqueta mestissa o del "Sonido Barcelona"

8 CONSOL SÁENZ PERIODISTA A RÀDIO 4

« La cultura, pels polítics, no és rendible, mentre que la política sí que ho és. »

🎧 Alguns dels darrers discs que han sortit, l'oferta de música en directe dels nostres locals, nombrosos festivals, i per sobre de tot la incessant feina de músics, aspirants a músics, programadors i afeccionats a la música, són la prova que les coses no van malament. 🎧 Barcelona està en el mapa internacional però nosaltres seguim pensant que alguna cosa falla, segurament el canal. 🎧 Els mitjans públics, realitzen programes musicals que intenten donar veu a aquells que no segueixen les regles del mercat però són programetes perduts, apostes personals dels treballadors. 🎧 Cal una emissora, amb programació transgressora, innovadora, sense prejudicis dirigida a la gent interessada per la cultura.

no funciona... quan a l'estranger funciona i funciona molt.

🎧 No es pot esperar que el manà caigui del cel i caldria preguntar a la gent de B-Core com ha fet arribar els seus discs al Japó o com la gent d'Hace Color s'ho ha fet perquè els grups del seu catàleg facin gires per França, Itàlia o Alemanya. ❌

UN PROGRAMA DE:

CONCIERTOS ABRIL - JUNIO 2005

ARTISTAS INTERPRETES O EJECUTANTES SOCIEDAD DE GESTIÓN DE ESPAÑA

A Coruña

Dafne, San Sadurnillo
Av. Marqués de Pignatelli s/n / Tel: 981 460 218
SEURTE (pop, fusión)
21 Mayo, 22:00 horas

Badajoz

Café Manzoni
C/ Zulueta, 13 / Tel: 924 32 06 81
CARADÉFUEGO (Pop Electrónico, Andalucía)
7 Mayo, 22:00 horas
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
2 Junio, 23:00 horas

Burgos

Quilón Avenida
Plaza de la 1ª Avenida, s/n / Tel: 947 200219
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
5 Mayo, 22:00 horas

Porto Viedra

Buru
Atarazán, 18000
Paseo Formas, 29 / Tel: 986 32 25 89
SEURTE (Pop, fusión)
22 Mayo, 21:30 horas
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
19 Junio, 21:30 horas

Cáceres

Belle Epoque
C/ Ojal Espinosa, 5 / Tel: 927 20 38 93
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
3 Junio, 22:00 horas
AQUITAMXE (Pop, Cataluña)
24 Junio, 22:00 horas

El Corral de las Clovesas

Castro de Arosa, 81 / Tel: 927 215 636
RELK (Pop Electrónico, Cataluña)
8 Mayo, 22:00 horas
XAVI VIDAL-XVB (Pop, Cataluña)
6 Mayo, 22:00 horas
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
7 Mayo, 22:00 horas

Cádiz

Barrabás
C/ Muñoz Aguilera, 44 / Tel: 952 69 00 82
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
24 Abril, 21:30 horas
RELK (Pop Electrónico, Cataluña)
22 Mayo, 21:30 horas
CAP PELA (Flamenco + Pop, Baleares)
26 Junio, 21:30 horas

Chiclana

Fusión Art
San Agustín de la Cruz / Tel: 956 30 43 80
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
13 Mayo, 23:30 horas
CAP PELA (Flamenco + Pop, Baleares)
26 Junio, 23:30 horas

Janz de la Frontera

Kabbala Club
Av. Luis Palomares, Españoles s/n / Tel: 956 36 43 80
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
21 Abril, 22:00 horas
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
15 Mayo, 22:00 horas
RELK (Pop Electrónico, Cataluña)
18 Mayo, 22:00 horas

Rota

Café David
Avda. de Sevilla, 3 / Tel: 956 66 43 80
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
22 Abril, 23:00 horas
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
12 Mayo, 23:00 horas

RELK (Pop Electrónico, Cataluña)

20 Mayo, 23:00 horas
AQUITAMXE (Pop, Cataluña)
26 Junio, 23:00 horas

San Fernando

Café Océano
C/ Severo Ochoa, 13 / Tel: 956 86 45 50
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
23 Abril, 24:00 horas
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
14 Mayo, 24:00 horas
RELK (Pop Electrónico, Cataluña)
21 Mayo, 24:00 horas
AQUITAMXE (Pop, Cataluña)
25 Junio

The Fox Tavern

C/ Lombardía s/n Sur / Tel: 956 86 45 50
CAP PELA (Flamenco + Pop, Baleares)
25 Junio, 23:00 horas

Bizkako - Galdakao

Urkil Kafea
Leku Zahar, 9 / Tel: 94 567 16 28
OLGA ROMÁN (C. Autor, Madrid)
19 Mayo, 22:00 horas

Gernika

Musutrik
Industria s/n, 12 / Tel: 948 628 080
XAVI VIDAL-XVB (Pop, Cataluña)
10 Mayo, 22:00 horas

Córdoba

Sala D
C/ Góngora, 1 / Tel: 910 715 085
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
10 Junio, 22:00 horas

Barcelona - Hospitalet

Salamanca
Av. Carlos III, 1 / Tel: 932 370 802
JAVIER RUBIAL + LIPA (Canta/Livepop)
18 Mayo, 22:00 horas

Huesca

Edén
Paseo Anselmo, 5 / Tel: 978 34 67 38
RELK (Pop Electrónico, Cataluña)
8 Mayo, 23:00 horas

Sabiñanigo

Corleone
Carretera Naves / Tel: 974 49 12 48
AURORA BELTRÁN (Rock de Autor, Navarra)
20 Mayo, 22:30 horas
CARADÉFUEGO (Pop Electrónico, Andalucía)
17 Junio, 22:30 horas

Jáen

Club de Jazz Chubutcheek
San Francisco Javier, 7 / Tel: 953 27 3619
JAVIER RUBIAL + LIPA (Canta/Livepop)
21 Mayo, 22:00 horas

Irujoaz

Adrián Pérez, 41 / Tel: 953 653027
XAVIER BARO (C. Autor, Cataluña)
14 Abril, 22:30 horas

Lleida

River Café
Carrer Plaça s/n / Tel: 973 200 483
JAVI PÍZ ORQUESTA (Latin/ethnopop, Estados)
8 Abril, 22:30 horas

Logroño

Swing Tavern
Av. De Portugal, 37 / Tel: 941 256 286
OLGA ROMÁN (C. Autor, Madrid)
15 Mayo, 22:00 horas

Lugo

Claydembalo
Paseo de España, 23 / Tel: 982 24 2210
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
18 Junio, 21:30 horas
SEURTE (pop, fusión)
21 Mayo, 21:30 horas

Madrid

Bar & Co
C/ MARCO, 36 / TEL: 91 521 26 47
COMBO LIPA (Pop/electrónico, Liverpool)
20 Mayo

La Boca del Lobo

C/ Consuecos, 11 / Tel: 91 459 7016
CARADÉFUEGO (Pop Electrónico, Andalucía)
20 Mayo, 23:00 horas
SEURTE (pop, fusión)
5 Mayo, 23:00 horas

El Huelo

C/ Tomas Garcia, 5
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
14 Abril, 23:30 horas

Clamores

Alfonso de Ercilla, 14 / Tel: 91 487938
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
3 Mayo, 22:00 horas

Galileo Galilei

C/ Galileo, 186 / Tel: 91 634 7607
JAVI PÍZ ORQUESTA (Latin/ethnopop, Estados)
12 Mayo, 22:00 horas

El Junco

Paseo de S. Basilio, 12 / Tel: 91 214 2081
BEATRICE BINOTTI (Bossa Nova, Madrid)
26 Mayo

Málaga - Marbella

Premier Club, Marbella
Paseo de las Olivas, 3 / Tel: 952 532 476
CARADÉFUEGO (Pop Electrónico, Andalucía)
21 Abril, 23:00 horas

C.C. "El Ingenio"

C/ La Rivera, 99 / Tel: 952 696 277
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
21 Mayo, 22:00 horas
BEATRICE BINOTTI Y OLGA ROMÁN (Bossa Nova/ C. Autor, Madrid)
20 Mayo, 22:00 horas

Murcia

La Muralla
C/ Apóstoles, 24 / Tel: 968 698801
BEATRICE BINOTTI (Bossa nova, Madrid)
14 Abril, 22:30 horas

Molina de Segura (Murcia)

Guadalupe Jazz
Paseo de la República, 6 / Tel: 968 646 524
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
29 Abril, 22:30 horas

Oviedo

Wiporwitz
C/ Matemático Peralta, 16 / Tel: 96 520410
AURORA BELTRÁN (Rock de Autor, Navarra)
5 Mayo, 22:30 horas

Gipúzkoa - San Sebastián

Kurdiola
Lacortza Kale, 25. Bajo / Tel: 943 271 728
AURORA BELTRÁN (Rock de Autor, Navarra)
14 Mayo, 22:00 horas
OLGA ROMÁN (C. Autor, Madrid)
20 Mayo, 22:00 horas
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
25 Junio, 22:00 horas

Toledo

El Frontón
C/ San Francisco, 4 / Tel: 940 851 476
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
24 Junio, 22:30 horas

Premplona

Beer Station
C/ Moratón de Abajo, 5 / Tel: 948 190 689
XAVI VIDAL-XVB (Pop, Cataluña)
15 Abril, 22:30 horas
LA NOCHE DEL COMETA (Pop, Madrid)
8 Abril, 22:30 horas

Alicante - Villena

Carre de la Rada
Plaza de Santiago, 3 / Tel: 966 86 86 86
JAVIER RUBIAL + LIPA (Canta/Livepop)
20 Mayo, 22:00 horas

Sax

El Carro de Teopilo
C/ Vega, 15 / Tel: 925 968 339
XAVIER BARO (C. Autor, Cataluña)
7 Mayo, 22:00 horas
CARADÉFUEGO (Pop Electrónico, Andalucía)
25 Junio, 22:00 horas

Tarragona

Zera
C/ Sant Miquel, 12 / Tel: 646 05 89 88
JAVI PÍZ ORQUESTA (Latin/ethnopop, Estados)
15 Mayo, 22:00 horas
RELK (Pop Electrónico, Cataluña)
28 Mayo, 22:30 horas

Sevilla

El Pinar Flamingo, 25 / Tel: 977 289 866
SEURTE (pop, fusión)
22 Abril, 22:30 horas

Toledo

Café Picard
C/ Calles, 61 / Tel: 925 20 13 21
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
6 Mayo, 22:00 horas
XAVIER BARO (C. Autor, Cataluña)
11 Mayo, 22:00 horas

Gerona

El 910 22 13 01
BEATRICE BINOTTI (C. Autor, Madrid)
12 Mayo, 22:00 horas

Valencia

El Loco Club
Realde Dofre, 15 / Tel: 96 328 0339
JAVIER RUBIAL + LIPA (Canta/Livepop)
19 Mayo, 22:30 horas

Roche Noto

Plaza Perdomo, 15 / Tel: 96 265 3923
XAVI VIDAL-XVB (Pop, Cataluña)
25 Junio, 23:00 horas

Vigo

Disco Al
Avenida Colón, 45 / TEL: 981 147 392
AURORA BELTRÁN (Rock de Autor, Navarra)
6 Mayo, 22:30 horas

Lacry Luke

C/ Sanjoan, 45 / Tel: 986 147 181
TOMASITO (Flamenco Pop, Andalucía)
27 Mayo, 23:00 horas

Zaragoza

La Córchola
C/ Moratón, 15-15 / Tel: 976 397 686
XAVIER BARO (C. Autor, Cataluña)
24 Abril, 21:30 horas

La casa del Lobo

Meca, 10 / Tel: 976 306270
JAVI PÍZ ORQUESTA (Latin/ethnopop, Estados)
14 Mayo, 22:30 horas

CON LA COLABORACIÓN DE:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Comunidad de Madrid
CONSEJO REGULADOR DE CULTURA

EUREK JAURLANITZA
GOBERNADU BAIKO
KULTURA BAIKO
CONSEJO REGULADOR DE CULTURA

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Iniciativa Cultural

ASTRUD

NORMALITAT SINGULAR

Acabem l'entrevista comentant de quina manera, des de diversos fronts, es considera que són les multinacionals les qui han de pagar la música independent (quin contrasentit, vist així, escrit). En Genís Segarra, un dels dos components principals d'Astrud, comenta, amb una barreja de llàstima, amargor i sentit estètic, com en un important festival hi havia una aclaparadora presència de marques per tot l'espai que, segons ell, acabava desvirtuant el valor i el sentit del que passava a l'escenari.

JORDI OLIVERAS

Els diners públics, diuen, haurien de servir per què la cultura (la cultura viva, bruta, imperfecta i en minúscules, no cal que sigui en lletres grosses) no depengués exclusivament d'això.

Si miro enrera, tota l'entrevista ha tingut alguna cosa de defensar i buscar una mirada fresca i poc artificiosa sobre la música. Pot semblar una paradoxa, no? Per alguns, Astrud podrien ser l'expressió màxima de l'artificiositat. Doncs no, l'artificiositat es troba en lo habitual, no en ells.

Com, per exemple, quan Manolo Martínez, el cantant, i l'altra meitat del duo, defensa amb certa vehemència el so del grup en els seus concerts: «Nosaltres som molt valents. Enlloc d'amagar-ho tot en una mena de salsa bearnesa d'acoples, que es pot fer, en una caixa amb molta reverb,... tot el que fem –quan sonem– és super-transparent, molt arriscat. Quan alguna gent diu que sonem malament en directe, jo crec que parlen de què sona el que hi ha, que em sembla que és la manera de sonar. L'altre dia un noi que té un grup de música em deia: 'vosotros no trabajais la magia' i ell estava parlant d'aquesta mena de mamoneo,... de l'oropel, el decorat sonor,...» En GENÍS afegeix: «Ara que anem amb grup, ja que anem amb bateria, no ens

passarà mai pel cap combinar la bateria amb pre-gravats per donar aquest punt de 'màgia', com fan molts grups.»

EL DIRECTE

Què passa quan aneu de gira? Hi ha diferències en com us reben en diverses ciutats?

GENÍS «Anar de gira, tocar en directe, fer concerts, és de lluny el que més disfrutem, el que més ens agrada i el que millor fem. Som generosos i responsables.» Posen un exemple. MANOLO «L'Eduard –el baixista del grup– no podia venir amb nosaltres, i vam anar a Granada, París i Pamplona sols, amb un petit set, on Genís i jo portem la guitarra, l'ordinador,... i poca cosa més. Una cosa que no portem mai.» GENÍS «No van poder veure aquest Astrud més ballable, van veure un set en brut que són el Manolo i jo. Més acústic. Ho vam fer a Granada i es pot dir que la gent estava super-respectuosa i encantada. Ho vam fer a París, i va ser una debacle. La gent va aprofitar que tocàvem fluixet i sonava íntim per agafar el protagonisme i cantar totes les cançons. Per la immigració, erem com Antonio Molina. Ho vam fer a Pamplona, i, com que ja ho havíem fet dues vegades i havia anat bé, anàvem animats. A Pamplona va ser la creu de la moneda. La gent estava pendent de que comen-

cés ja el xunga-xunga que esperaven.»

De moment heu tocat poc fora d'Espanya, no? Ho voleu fer? Com us ho plantegeu?

GENÍS «Hem tocat a París, tres cops. Hi ha un col·lectiu d'amants del pop independent espanyol, i s'hi afegeixen alguns espanyols que viuen allà, i resulta sempre molt gratificant. De tota manera, ens sentiríem ridículs tocant a Londres, Amberes, Montreal o Hong-Kong, llocs on ningú entendria les lletres i on els nostres discos no estan distribuïts. La relació de compromís entre nosaltres i el públic seria molt difícil de fingir-la.»

Manifesto la meua sorpresa per aquesta idea de compromís d'Astrud. Jo suposava que aquest gust per lo fugisser, manifest en la seva estètica, podia tenir una traducció en certa imprevisibilitat sobre el futur del grup,...

GENÍS «Astrud és un grup amb futur. És un compromís amb la gent que escolta els discs i va als concerts. No trencarem aquest compromís mai. Sempre ens ha sabut greu quan ens han tractat com un grup de temporada. Era tot el contrari del que havíem pensat: Una carrera. El nostre grup era la nostra il·lusió. La cosa més seriosa.» MANOLO «Hi ha moments que només és això el que et tira endavant. Jo

no sóc un compositor amb mil idees per mes ni per any. Amb lo qual, en alguns moments, la única raó pel que segueixo donant cops per acabar una cançó és que hi ha d'haver un altre disc.» **GENIS** «Quan anem a Albacete la cosa és que haurem de tornar a Albacete. No és allò de "ja hem estat aquí!".» **MANOLO** «Evidentment: d'aquí un o dos anys hi tornarem. Si anem a un lloc que ha sonat malament, ho relativitzem per què comptem amb que tornarem.»

LA COMUNICACIÓ

Hi ha gent que pensa que per què sortiu a les portades de les revistes, ja viviu de la música, heu triomfat, us coneix tothom i teniu el futur assegurat. Fins a quin punt és veritat?

MANOLO «Tu no saps els diners que costa que una cosa sigui famosa de debò. Famosa de guanyar-se la vida. Sortir en la portada d'una revista no vol dir res. La gent que diu això no té cultura de mitjans.» **GENIS** «Només cal veure quins grups surten a les revistes i anar després a les botigues a veure si troben els discos,... i ja es veurà que no. Els grups no vivim de sortir a les revistes. Els grups vivim de tocar. Viuen de la música molts grups,... tríos de jazz que toquen a la Costa Brava, que no surten a cap revista i toquen molt. Hi ha gent que surt a les revis-

tes cada més i no viu de la música. Toquem molt sovint, per tot arreu, en tota mena de contextes i circumstàncies. Gràcies a això hem triat no treballar en res més. El Manolo estudia i jo porto Austrohúngaro.» **MANOLO** «Sap greu, és el mateix que passa amb els

GENIS «Sí. És un problema. Si es tractés d'una estratègia de màrketing, seria un error, ho estariem fent fatal, però no es tracta d'això. En part, són les nostres manies, que no ens deixen fer segons què. En part, és el compromís del que parlàvem.

SEMPRE ARRIBA UN MOMENT EN EL QUE ENS QUEDEM SOLS, NINGÚ ENS SEGUEIX, I NOMÉS NOSALTRES DOS COINCIDIM EN QUÈ S'HA DE FER, I COM.

productes de gran consum: que la gent realment creu que funciona,... que la comunicació reflexa la realitat del grup. Quina llàstima que la gent encara no sàpiga com funciona tot això.»

D'una banda, doneu la sensació que la imatge és controlada per vosaltres. Que forma part del vostre treball. Els cartells, les fotos a les revistes,... el plantejament de "anem a fer una entrevista diferent",... De l'altra, per alguns, el missatge pot acabar sent sempre el mateix: "aquests nois són uns excèntrics divertits". No penseu que al final això us simplifica massa? No hi ha certa contradicció entre les bones idees que hi ha darrera aquestes campanyes i el seu ús massiu?

A nosaltres no ens agradaria un grup que fes qualsevol cosa, o fes les coses exactament igual que la resta de grups. De fet, potser és un problema, però també és una de les nostres virtuts. S'ha d'entendre que la gent tenim tendència a reduir les coses. No tenim el dret a demanar que ens entenguin.» **MANOLO** «Jo per exemple, Devendra Banhart m'ho he saltat. No li he dedicat un segon. Potser m'he equivocat com un tonto.» **GENIS** «I jo Antony & The Johnsons!» **MANOLO** «El que fa triomfar a Los Planetas és el que a mi em sembla lo pitjor de Los Planetas: *la apologia de las drogas, el escapismo, el puto acople*,.... Quan són un grup magnífic, pero bueno la gent arriba per una cosa. A partir d'aquí, arriba a més o es queda aquí. Això és normal.»

ASTRUD

P17 ■ PROJECTE PROPÍ

Sembleu formar part d'un cert col·lectiu d'amics, artistes d'altres disciplines,... que potser són l'entorn que us permet desenvolupar el vostre projecte. És així? Depeneu dels amics, d'un entorn, per atrevir-vos amb les vostres idees?

GENIS «No. Som molt tossuts. Tenim moltes manies. Podem compartir inquietuds, intencions, etc. amb la gent que ens envolta, però sempre arriba un moment en el que ens quedem sols, ningú ens segueix, i només nosaltres dos coincidim en què s'ha de fer, i com. Hi ha coses que només les puc parlar tal com les parlo amb el Manolo.» **MANOLO** «Això ho hem fet sempre: mimar el nostre acord.» **GENIS** «El criteri d'una sola persona no és vàlid, ni pel Manolo ni per mi. Que un vingui i digui jo sóc super-extravagant, jo sóc super-artista,... no val. Dos, com a mínim. Quan ens posem d'acord, alguna cosa hi haurà. Mimem molt les extravagàncies en que coincidim. Fem una cançó de nuestros poetas que els anem insultant,... si això ens sembla la millor idea que hem tingut mai, serà per alguna cosa.

Lo de tocar al carrer, també.» **MANOLO** «Això que parlem ara tant segurs de què coincidir en una extravagància és una garantia d'èxit, ho sabem del tot del tot, des de "marginales" (els concerts que van començar a fer al carrer). És el cas més clar d'això.»

Toqueu tots els jocs d'oposicions: tristos i contents, llestos i tontos, actius i passius, forts i fluixos, avorrits i divertits, compromesos i no,... Hi esteu d'acord? Ho busqueu? Com hi arribeu?

GENIS «Potser la nostra sensibilitat ens fa sentir el costat trist dels acudits, la comèdia de les desgràcies, la tonteria de les conclusions més sàvies i la profunditat d'algunes tonteries. Som dels que ens divertim avorrint-nos i ens avorrim divertint-nos. És normal que quan fem cançons o concerts ens sembli lo millor estirar les coses cap a l'altra banda. Potser és que l'equilibri ens sembla lleig, i sempre ens alegra la vida veure que les coses son asimètriques, descompensades i contradictòries.» ✖

DISCOS

P21 ■ car l'esplèndida producció de Xavier Lloses, un nom que hem d'incloure dins la llista (malauradament escassa) d'excel·lents productors del nostre país. Les excel·lències d'aquesta producció rau en la realització d'un vestit musical apropiat i adequat a unes lletres que, sota cap concepte, ens atreviríem a definir tan sols com a això sinó com a poemes en majúscules. És una veu poètica no limitada a la configuració d'imatges ubicades en allò anomenat com a surrealisme mediterrani (mediterraneïtat càlida que també constatem musicalment al llarg del disc) sinó que hi ha una maduresa curulla de reflexió i serenor. Sota aquest prisma, *El congrés dels solitaris* ens recorda un dels darrers volums del poeta Joan Brossa, un dels pioners en això del surrealisme als Països Catalans, com ho és el *Sumari Astral* (Edicions 62/Empúries, Barcelona, 1999). Si en aquest precíus i aconsellable llibre brossià érem convidats a una voluntat poètica que torna d'arreu i es situa en els cànons de la saviesa, aquesta saviesa és la que Sisa assoleix. Sisa, així, realitza una lectura per-

sonal i sàvia d'això anomenat com a globalització o mundialització i que, per al també gran poeta Miquel Bauçà, portava a "fer que tot el que hom diu hagi esdevingut automàticament insignificant, en el sentit de no significar res". L'esmentada globalització, en les seves estructures ontològiques i epistemològiques, ha portat a un tot s'hi val on ens costa distingir allò interessant d'allò que no ho és. I Sisa no només és interessant. És referència indiscutible i absoluta.

Des de la primera cançó, "La vida estel·lar", on se'ns descriu la homogeneïtat en els nostres dies de tot i tothom, disfressada de diversitat i pluralitat, fins a la darrera, "El congrés dels solitaris", que és la consciència clarivident i lúcida de la nostra soledat que, en ocasions, pretenem amagar, el disc respon obertament a un viatge en deu estacions (cançons) per les interioritats reflexives del cantautor. Mancats com estem de referències que ens dignen on és la dreta, l'esquerra, el davant, el darrera, amunt o avall, Sisa s'alça i ens descriu poèticament com és l'actual present on, tanmateix, la creació de cançons ha acabant

esdevenint allò que ajuda a trobar una mica de sentit en aquesta revetlla postmoderna. Si aquest sentit no el trobem o no som capaços de trobar-lo només ens cal, com ens explica a la cançó "No cal parlar", el següent: *No cal parlar, no cal dir res, quan el silenci ho diu ben clar. Obrir la boca és perdre el temps, no cal parlar, no cal...*

Jaume Sisa i *El Congrés dels solitaris*. La nova obra mestra del mestre. **ORIOl PÉREZ i TREVIÑO**

SOHN DINS EL DESORDRE

Discmedi
Gens de desordre, més ben dit, pluralitat, eclecticisme i ganes d'innovar o trobar noves idees. Pels que no coneguin Sohn, la formació és un trio liderat pel cantant i multiinstrumentista Agustí Busom, ànima de la formació Abús. Fins a arribar a aquest treball, la formació ha hagut de suar una mica. Set anys de feina, dues maquetes autoeditades i l'experiència dels directes a la motxilla. D'entrada hauria de dir que el desordre és un factor positiu perquè tot i que sembli que tot va per cada banda, al final tot s'ajusta a unes regles, tot i que siguin mínimes o diferents de les políticament correctes. Sohn

ens mostra un disc on d'entrada destaca el seu caràcter "multilingüe". Cançons majoritàriament en anglès, més altres en català i castellà, més el llenguatge musical, ens fan pensar que el grup cavalca sense fronteres, agafant d'aquí i d'allà i creant el que realment podria catalogar-se com a mestissatge i interconnexió cultural. Un grup que utilitza tres llengües a Catalunya!! Això ja dona una idea de per on van els trets en una societat on la barreja hauria de ser l'essència de la vida.

Les cançons de Sohn aporten instrumentacions denses amb ambients molt eteris, a la vegada que crispats. En un principi la veu de Teresa Gea pot recordar els matisos de la primera PJ Harvey, però poc després es veu un espectre més ampli. Responent als temps actuals, el seu so és sensible i suau, vaporós, però sense oblidar que immediatament ve l'energia i la força elèctrica, que no electrònica. La tristor segueix la raixa, i viceversa, en una continuació de sensacions personals i segurament generacionals. Un disc per explorar i deixar-se endur cap a dins, amb poca llum i amb quietud. **ANTONIO ÀLVAREZ** ✖

QUÈ FEM A INDIGESTIÓ:

Editem la revista
NATIVA

Organitzem
el fòrum anual
ESTAT DE LES MÚSIQUES
A BARCELONA

així com altres activitats
de formació i reflexió

Organitzem el festival
HIPERSONS

COM POTS PARTICIPAR A INDIGESTIÓ?

APUNTA'T a la nostra llista de correu electrònic a www.indigestio.com
Rebràs informació sobre totes les accions en que participem.

ESCRIU-NOS. Exposa el teu parer sobre la música a Barcelona i sobre el que fem. Diga'ns qui creus que hauria d'actuar a l'Hipersons d'aquest any. Participa al nostre fòrum virtual.

SUBSCRIU-TE a Nativa. Rebràs la revista a casa, ens mantindrem en contacte i podràs gaudir dels avantatges que properament oferirem als nostres subscriptors.

COL·LABORA. Vo!s escriure a Nativa? Col·laborar des de la teva Entitat? Tens una idea? Ens interessa! Escriu-nos a info@indigestio.com

PER LA CULTURA MUSICAL DE BARCELONA

ASTRUD PERFORMANCE

Sinnamon / Austrohúngaro
Tercer LP del dúo barcelonés. De impecable presentación, por ser sobria y ampulosa a partes iguales, en la portada este par de histriones se ponen en la piel de Estragón y Vladimir, los protagonistas de la obra de Samuel Beckett *Esperando a Godot*. El disco le coge el relevo a la banda sonora *Un Mystique Determinado* del vídeo homónimo de Carles Congost, para el que en realidad escribieron la pista octava de este *Performance*.

A lo largo del disco, Manolo hace alarde de la técnica vocal que ha adquirido en este tiempo (no tiene desperdicio el falsete de "He vuelto") y cuatro sopranos le hacen los coros en un par de canciones. Un lirismo que choca con lo desaliñado del ukelele, la pandereta de lata y el kazoo que suenan en algunos temas. Quizás ahí esté la gracia de este disco. Las letras siguen recreando una farsa existencial como la de Beckett, y siguen contando cosas tan familiares para el oyente que son verdaderos *déjà vus*, tanto sentimentales como situacionales (quien no se ha sentido alguna vez como el pringui de "Quedamos así" o ha esperado ratos interminables a que llegase el Nit Bus?).

Mucha gente ha dicho que este disco es "raro". Adorno en *El carácter fetichista en la música y la regresión de la audición* ya avisaba que nos acostumbraban a

formas musicales para que acabem por gustarnos y las comprendamos. Todo lo que queda al margen de este estándar sonoro nos resulta extraño y ajeno, y hay que hacer un esfuerzo extraordinario si pretendemos deglutirlo, aunque en la mayoría de los casos gana la pereza. Así que una de dos: o Astrud no es tan raro o hay muchísima gente por ahí que ha vencido hace tiempo a la galbana.

LAURA SANGRÀ HERRERO

CARMEN 113 TRECE HISTORIAS BOA

Es de agradecer que de una ciudad con tan poca oferta musical de calidad como es Girona, el trabajo constante de un grupo como Carmen 113 finalmente haya visto la luz. *Trece historias*, trece variados temas de metal de una notable calidad, trece ejemplos de cómo tener personalidad. La diáfana producción del disco quizás eche en falta un poco más de agresividad, pero una de las gracias de este grupo es que no pretenden sonar más duros que nadie. Dejan que la música y una experimentación detallista con samplers, scratches, teclados y trompetas hable por sí sola, y además hacen que las letras adquieran una importancia vital. A destacar su homenaje en "Dimelo, dimelo" al personaje más macarra del cine de la década pasada (Ford Fairlane), su versión del "Frozen" de Madonna (que bien podía haber

firmado VASTI) y temas como "Esconderte tras el ratón".

JOAN ÁLAMO

KULYELA THE ENEMY WITHIN

Tsunami music. 2004

Sin la mezcla y la interrelación de diferentes elementos poco se habría evolucionado en el arte, en las culturas y en la propia historia del ser humano. La música, casi por definición, siempre ha utilizado diferentes concepciones culturales y sonidos para crear nuevos estilos. Y eso precisamente es lo que le ha dado en buena parte la posibilidad de encontrar nuevos panoramas. Kulyela recoge el testigo del mestizaje musical con diferentes estilos, fusionando conceptos en ocasiones imposibles pero válidos en su concepto. Su primer trabajo largo, *The enemy within*, muestra un sonido único compuesto a base de electrónica, free-jazz, hip hop, toques de funk y un continuado drum'n'bass.

The enemy within cuenta con un buen ensamblaje de ritmos e instrumentos acompañados por una batería contundente. Al principio suena a jazz electrónico pero luego las sonoridades se extienden hacia diferentes terrenos. El saxo tiene una presencia casi total y resulta curioso comprobar cómo intenta componer melodías sin hacerlo. Si es que podemos utilizar la palabra melódica, es para describir el reiterado ritmo de los instrumentos. La conjunción de todos ellos es lo

que ayuda a crear una espiral cíclica y repetitiva que baila en nuestros oídos. Por otra parte, el tema "Home sound soloist" presenta una curiosidad. El autor se mete en la realidad de la canción para hacer un comentario y luego dar paso al tema. Es como un hipertexto (texto que habla de sí mismo), una declaración sobre los objetivos del artista: "hay que aplicar el oído para detectar sonidos realizados con materiales domésticos". Por todas estas razones, la propuesta de Kulyela es arriesgada porque aporta un sonido avanzado que requiere atención. Los temas pueden sonar muy parecidos pero las capas inferiores guardan multitud de matices que esperan ser descubiertos. Y bailando, mucho mejor.

ANTONIO ÁLVAREZ

THE LINN YOUKI PROJECT #2

BCore Disc

En pleno siglo XXI y alejados de las corrientes principales, cualquier grupo que apueste por la experimentación sabe que será tachado de raro, de alternativo y de difícil. The Linn Youki Project ya tiene constancia sobre esas opiniones, pero fiel a sus principios e inquietudes continua en el camino de la exploración, innovando y creando atmósferas poco habituales hasta la fecha. Con su segundo trabajo titulado escuetamente #2 y siguiendo la estela de su primer #1, avanzan en la senda del riesgo alejados de conceptos comerciales e

Incluso del sonido *indie* más conocido. The Linn Youki Project da un paso más en el camino para poner en práctica su creatividad, alejada del tedio y el aburrimiento.

En apenas 30 minutos, el grupo confluye temas muy breves con otros de duración habitual. La instrumentación continua siendo la utilizada en el anterior trabajo: batería, dos bajos, trompeta y todos aquellos samplers, recortes y sonidos que pasan por la imaginación de estos exploradores. Así, en el disco aparecen narraciones en japonés, voces femeninas extraídas de la realidad que se convierten en sonido virtual para crear nuevas sensibilidades. El grupo logra realizar malabarismos de la mano de sonidos electrónicos, industriales o distorsionados, junto a otros más bellos, delicados e imaginativos.

Recomendable es la atenta escucha del disco y especialmente el tema "Minimal vs Linn Youki", en el que se describe el despertar y la rutinaria vida de un ciudadano cualquiera ante su dura jornada laboral. En resumen, riesgo e imaginación para descubrir con atención. Yo repito.

ANTONIO ÁLVAREZ

MISHIMA TRUCAR A CASA, RECOLLIR LES FOTOS, PAGAR LA MULTA
Discmedi, 2005

Sí: 12 cançons enormes. Però anem per parts. És el tercer disc que Mishima publica (el primer

per a disc Medij). Se suposa que la notícia és que Mishima canta en català. Probablement això és el de menys. Bé, el de menys... En tot cas ens ho posen més fàcil per entendre les lletres i és aquí quan ens adonem que les lletres diuen coses. Primer valor doncs: les lletres; que es passegen entre la malenconia elegiaca i el subtil joc irònic. David Carabén (cantant, guitarra acústica i autor) no té res a envejar al seu admirat Jarvis Cocker (Pulp). Valgui d'exemple la meravellosa "Miquel a l'accés 14". Els comentaris impregnats de grisa quotidianitat acaben ericant-nos els pels d'emoció. Cançons cantades on qui parla no és l'autor, sinó personatges mig anònims dels quals l'autor es distància, donen al text més d'una lectura. En segon lloc estan les melodies, rodones, que afegeixen sentit als textos. De vegades és la melodia qui posa el to malenconiós mentre que la lletra hi posa la ironia ("No et fas el lliit"). Segon valor, doncs: bons textos fonamentats en bones melodies (amb els Mishima es confirma la teoria que per dir coses no cal ser un pesat *a-musical* anclat en les *caputxinades*). En tercer lloc, i no menys important, està l'estat de gràcia amb que s'han arranjat les cançons (Marc Lloret, piano, teclats i melòdica; Dani Vega, guitarres; Dani Acedo, baix i casiotone; i Oscar D'Aniello, ritmes; més col·laboracions de veus, trompetes i violins). Els

arranjaments, com les melodies, com les lletres, passen amb absoluta naturalitat de l'èpica, al folk-del-dia-després o, sobretot, al pop de filiació més britànica (Això de posar nom a la música cada cop em surt pitjor, disculpes). Personalment, trobo que els Mishima sonen més personals en els passatges més íntims i despullats. Saben contenir la tensió sense diluir-la i això, en certa manera, potencia l'efecte climax quan l'aparició de més instruments fa pujar la dinàmica. *Trucar a casa recollir les fotos pagar la multa...* I comprar-se el disc, afegiria.

JULIA SOROLL

NISEI MORE LIGHTS
BCore

Segundo trabajo del trio de Vilassar de Mar con el sello BCore y un buen disco sin duda, pero poco asequible si lo que buscas son singles o temas de directo. En cambio si lo tuyo son las atmósferas para escuchar en la intimidad o las distorsiones con aires a los Sonic Youth menos cargantes, te engancharás a temas como "Hours (we) spent", "As a chain reaction" o a la guitarra de "The north and south song". Nisei se muestran como un grupo bastante inclasificable (*¿post-rock?*, *¿experimentales?*, *¿hardcore?*) de temas elaborados, cambios de ritmo, voces lejanas y que necesitan de más de una escucha (o dos) para acabar de ser apreciados en su totalidad.

JOAN ÀLAMO

NO MORE LIES 41° 46, 5'N-3° 1, 9'E
BCore

Discos como estos son los que hacen que me retracte de mis críticas acerca del estancamiento del hardcore melódico. Desde St Feliu de Guixols (Girona), pueblo costero tradicionalmente hardcoreta (no es casualidad que se celebre ahí uno de los mejores festivales del país), nos llega el tercer disco de No More Lies en diez años de existencia del grupo. Por suerte, con las canciones no se lo toman con tanta calma, ya que este disco lo componen diez directos y frenéticos temas que suman unos escasos veinticinco minutos de duración. Grabado en los estudios Engine de Chicago con Laurent Bichara y el propio Santi García (cantante, guitarra del grupo y productor abonado número tras número a aparecer en este apartado de la revista), este álbum de irreproducible título es puro punk rock condensado y fresco. No es que suenen tan adrenalinicos como Psychopunch o Zeke, pero temas como "My sinking TV" o "Bad catholic reputation" no se quedan nada cortos.

JOAN ÀLAMO

JAUME SISA
EL CONGRÉS DELS SOLITARIS
Discmedi, 2005

Esperàvem ansiosament el darrer treball del cantautor galàctic Jaume Sisa. Tres anys després del seu treball *Bola voladora*, Sisa ens mostra un inquietant i suggerent paisatge sonor on, en primer lloc, hem de desta-

P 19

CLUB NATIVA

Club Nativa és l'espai on trobareu reflectida, a tots els números, una llista d'organitzacions amb qui compartim una voluntat similar de potenciar la música en el nostre entorn. No es tracta doncs d'un espai més de publicitat sinó d'una petita guia que et pot ajudar a conèixer i triar en un entorn organitzatiu on, a vegades, és difícil orientar-se. Si la revista t'interessa, és possible que també et resultin interessants els nostres amics.

Discogràfica. www.bcoredisc.com

Bar musical. Pça. del Sol, 16. T 93 415 56 63

Bar musical. Pça. del Sol, 9-10. T 93 237 39 37

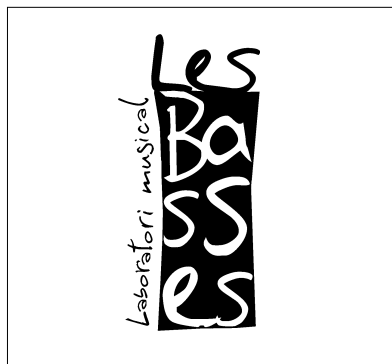
Projecte musical. T 93 243 17 17

Espai jove. T 93 429 91 41

Management. T 93 441 03 65. www.hacecolor.com

Laboratori musical. T 93 407 29 27

Escola de música. T 93 329 56 67. tallerdemusics.com

Espai musical. T 93 422 43 00

www.joventutsmusicals.com

BANC D'EPROVES

Un espai de treball per a grups. Tots el dijous posem en marxa els equips de la nostra sala de concerts (6.000w, llums, monitors, microfonia, backline...), per poder realitzar des d'un assaig general, preparar-se per una gira o sortir del local de tots els dies... Es gratis i només cal apuntar-s'hi (això sí, amb una mica temps).

TGR (Espai Tuguri)

És un espai de petit format (fins a 100 persones), que hem muntat per que els grups puguin accedir a una sala a BCN, sense pagar un duro per ella. La promo i la taquilla son cosa del grup. El so, la producció y el bar, de La Bàscula. Només cal garantir la assistència de un mínim de 50 persones.

SALA DE CONCERTS

COM A SALA DE CONCERTS

Una sala amb un aforament de 500 persones. Recomanable per convocatòries de més de 250 persones. Recomanable per a promotors o professionals, col·lectius i tribus urbanes amb la capacitat de mobilitzar gent sense problemes.

COM A SALA D'ASSAIG

Obrim la nostra sala per que puguem assajar en un entorn considerablement bo. Des de 12,40 la hora.

+info:

Carrer del Foc 128
08038 Barcelona
Tel. 93 422 43 00
Fax 93 422 44 50

Ajuntament de Barcelona

Districte de Sants-Montjuïc

ACAMPADA JOVE 2005

10 ANYS

SANT CELONI 14, 15, 16 JULIOL, 17 PI DE LES TRES BRANQUES

10 ANYS CONSTRUÏNT INDEPENDÈNCIA!

DISSABTE 16:
ACTE POLITIC CENTRAL

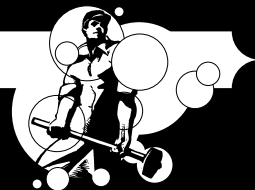
TOY DOLLS, OBRINT PAS, SKA-
LLUÍS LLACH I FELIU VENTURA
ISMAEL SERRANO, SKATALÀ, DEPT.
NEW YORK SKA JAZZ ENSEMBLE
MESCLAT, SU TA GAR, ANTONIA FONT
HABEAS CORPUS, DEPT., LA CARRAU
LA GOSSA SORDA....

Entrades limitades!
Abonaments a la venda fins a l'1 de juny a 40€
en els punts habituals!

www.acampadajove.com

JERC
Joves Independentistes

CONSOL SAENZ

La Consol Sáenz és una periodista radiofònica principalment dedicada a la música. Des de finals dels vuitanta, la seva feina s'ha desenvolupat a Ràdio Nacional, on ha anat col·laborant, amb diversa intensitat segons l'etapa, amb Ràdio 3, des de Barcelona, i on va posar en marxa, a Ràdio 4, el programa "La Taverna del Llop" i actualment el programa "Pachamama", dedicat a les músiques del món.

JORDI OLIVERAS

Entrevistar a la Consol Sáenz ha estat per a mi una experiència ben curiosa, ja que és una de les persones amb qui fa més temps que comparteixo la dedicació a la música de la ciutat. Amb ella he compartit molts moments en la feina, i d'ella he après molt. Normalment era ella qui m'entrevistava a mi. Avui és al revés. Realitzem l'entrevista en un estudi de Ràdio 4, on treballa.

Com vas anar a parar a la Ràdio?

Jo estudiava imatge i so. M'interessaven els mitjans de comunicació. Vaig treballar, de franc, a diverses emissores municipals: Ràdio Sant Boi, Ràdio Sant Feliu,... i finalment, a Ràdio Pica. Van sortir les oposicions a Ràdio Nacional, m'hi vaig presentar, i vaig entrar, inicialment fent d'ajudant de producció. En Joan Ribera, director de programes, em va donar la oportunitat de treballar a Ràdio 3, on vaig fer locució.

Quina és la teva relació amb Ràdio 3?

Vaig començar a Radio 3, amb el programa "El Cienpiés", amb Jaime Romo, i vaig seguir amb ell fins que va deixar l'emissora. Era el contacte de Barcelona de Radio 3, i ho continuo essent. "El Cienpiés" era un magazine que tractava des de temes culturals fins a temes socials. Eren els temps de l'aluminosi i passava molts dies allà, a la Guineueta, tractant amb els veïns. També, a la Mina,... Es parlava de les drogues, dels centres de desintoxicació,... No ens estàvem de res per parlar de temes socials i inclús polítics. Ràdio 3 havia nascut amb la vocació de donar a conèixer els temes que preocupen al jovent a nivell social, polític i cultural. Més tard va passar a anomenar-se Radio 3 Pop. Va passar a ser una emissora eminentment musical.

Quan va començar La Taverna del Llop?

Abans de les Olimpíades. Però de manera diària, va ser a partir del 92. En aquella època, jo participava del teixit social i cultural de la Barcelona dels vuitanta. Barcelona estava vivint uns moments molt especials, que havien esclatat a finals dels vuitanta, que no trobava reflex als mitjans de comunicació. Poder escoltar hardcore, ska, punk, reggae i fins i tot, pop independent, en una emissora pública, a principis dels noranta, era impensable. Va sortir al mateix temps que la gran majoria de les discogràfiques indepen-

dents que jo suposo que van sortir amb la mateixa intenció que el programa. La meua presència va durar fins fa cinc anys, quan vaig tenir una filla.

Què en penses de l'actual reivindicació d'una emissora pública per les músiques populars contemporànies?

Jo prefereixo pensar en una escena cultural que exclusivament en música. Hi ha molts focus a tota Catalunya que no es veuen reflectits als mitjans. Hi hauria d'haver emissores més temàtiques i més properes al que està passant. Jo voldria que es parlés d'aquella cultura que té dificultats per entrar a les emissores generalistes. Cultura produïda per gent jove o gent amb vocació jove. Aquesta cultura no dona diners i ha de ser recolzada des de les emissores públiques.

Trobaríem els periodistes per portar aquesta emissora?

Crec que aquí tenim gent molt bona, que farien molt bons programes. Gent que està molt amagada. De la que no es parla. Per exemple, a l'Open Radio, que han fet al CCCB, hi ha hagut propostes de programes fantàstics. Crec que caldria aprofitar a la gent que porta temps, però també donar la oportunitat a gent que ha de començar. Aquesta emissora hauria de donar peu a la formació de nous professionals, com va fer Ràdio 3 en el seu moment.

A Nativa ens vam espantar quan al número 25 vam fer recull del que havíem tractat en números anteriors, i vam veure que tot eren homes. Es un reflex de la realitat?

Si. Ho veig cada dia. Quan vaig a rodes de premsa i tenen a veure amb terrenys estrictament musicals, que no culturals,... Crec que a la música, a Catalunya, com a periodistes, només ens hi dediquem tres o quatre dones. I que em perdonin si n'hi ha més i no les conec o les oblidó. Particularment, el pop i el rock, és un terreny dominat pels homes. Des dels músics, fins els senyors que organitzen els concerts o els mànagers. I es mou dins uns arquetips un pel masculistes. Com si pel fet de ser dona no poguessis entendre la música. Tot i que ningú mai m'ha marginat de manera explícita dins l'entorn de la música, aquest matís sempre el veus. Aquesta sensació que amb un altre contrastarien opinions sobre el concert i a tu no t'ho pregunten per què penses que la teva opinió tampoc és molt valuosa.

Hi ha una altra cosa. Les dones avant-posem el personal a la part professional. Crec que això en el món dels homes no es dona tant. Molts dels companys que conec de tasques periodístiques estan absolutament bolcats en el món de la música. Jo deixo de fer moltes coses en lo professional, per lo personal. Per exemple, per què sóc mare. He tingut moments en que he pensat que tenia que posar un fre a lo professional, per què m'hi estava dedicant tant que perdia de vista el que estava passant al meu voltant, el que passava al meu costat. Jo això ho veig, però no sé si un home ho veu de la mateixa manera.